

præsident, at det, som kendetegnede Ministeriets Forslag, var 2 Ting, nemlig Bestemmelsen om Nedlæggelsen af Københavns Landbefæstning om 12¹/₂ Aar, og dette, at Neutralitetspligterne var varetagne i disse Forslag. Det sidste kan imidlertid kun være den højttærede Konseilspræsidents rent personlige Opfattelse. Flertallet af Ministeriets Medlemmer har en anden Opfattelse. Vel ere disse Pligter varetagne i den Forsvarsordning, vi skulle have indtil 1922, men den Ordning, som vil komme, om ikke nye Love komme til forinden, efter 1922, er efter Opfattelsen hos Flertallet indenfor Ministeriet i Strid med Neutralitetspligten, og det er jo vel bekendt, at et Ministerium endogsaa for nylig har maattet lægge Hovedet paa Blokken i den Anledning, og Skarpretteren gav jo ikke Ofrene blide Kaar, inden Hugget faldt. Alle et Lands blotte Forsikringer om sin Neutralitet ere ganske hen i Vejret, Forsikringer gøre intet. Det, det gælder om, det er jo, at et Lands Militærpolitik og Udenrigspolitik i Forening føres paa en saadan Maade, at det staar klart for alle, at den ubetingede Neutralitet er Landets Opgave, Landets Maal. Dertil hører, at dets Politik er indrettet paa en saadan Maade, at der ikke er nogen som helst Tendens til Hældning til en enkelt Side nedlagt i denne Politik. Men det er jo velkendt, at det nylig afgaaede Ministerium gik af, fordi efter dets Mening en saadan Hældning laa i 8-Aars Bestemmelsen; det fremgaar jo tydeligt af den Skrivelse, som Ministeriet rettede til Hs. Majestæt Kongen, da Ministeriet begærede sin Afsked. Nu ere de 8 Aar forandrede til de 12 Aar, og Spørgsmaalet er, om man derved i tilstrækkelig Grad har fjernet den Hældningstendens, som fandtes tidligere. Derved, at nogle af det afgaaede Ministeriums Medlemmer ere indtraadte i dette Ministerium, paatage de sig jo et Ansvar.

Dog, jeg og sikkert de fleste ville ikke laste dem for, at de paatage sig dette Ansvar; det er blevet lagt paa dem. Jeg vil gaa ud fra — og jeg gør det med fuld Sikkerhed —, at det er med et tungt Sind, de have fulgt Pligtens Stemme og af Hensyn til Landet og deres Opfattelse af Landets Forsvarssag have ladet sig sætte ved Siden af den Mand, der for ganske kort Tid siden straffede dem saa strengt, fordi de fulgte deres Overbevisning. Denne Mand tillod jo ikke det forrige Ministerium at fortsætte med sine Forsøg paa at føre Forsvarssagen igennem, det blev dem for-

budt, og med den Magt, som han og hans vitterlig i dette Øjeblik ere i Besiddelse af, diktere de nu dette, at der vel kan etableres en taalelig Forsvarsordning, men kun paa Betingelse af, at den bekendte Fordring om Aaret 1922 nu vinder Tilslutning her, ikke saa at sige en frivillig Tilslutning, men det er noget, som skal tvinges igennem, denne Bestemmelse om 1922, som i alle de Aar indtil 1922 jo ikke har noget som helst at sige, saasom der ikke dertil er knyttet nogen som helst Bestemmelser med Hensyn til Forsvarsindretningen, nogen som helst Bestemmelser med Hensyn til, hvad der skal være efter 1922. Alligevel siger den paagældende Mand med sin egen og sines Magt: Dette skal slaas fast nu. Sker det ikke, saa faar det gaa med Landets Forsvarssag, som det kan.

Det er Vilkaarene, og jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig mærkeligt, at man vil diktere noget saadant, og særlig forekommer det mig mærkeligt, at den nuværende Forsvarsminister er ført ind derpaa og jo nu ikke kan lade det være, han, som selv sagde her i Foraaret, i Februar Maaned, at han havde overvejet med sig selv, om han ikke for Fredens Skyld skulde stille sig ved den forrige Forsvarsministers Side. For Fredens Skyld, men Fred og Fred er to Ting. Der er Freden her i vort Land, og der er Freden i ens eget Indre. Denne sidste har aabenbart ikke tilladt den højttærede Forsvarsminister at stille sig saaledes, som han dog vistnok ellers vilde have kunnet stille sig. Og jeg minder ogsaa om den Kendsgerning, der tidligere er bleven fremdraget, at efter at den kommanderende General og Ingeniørkorpset i sin Tid havde opnaaet at sikre Skudfriheden fra Christiansholmsfortet i 15 Aar — det er vist netop til Aar 1922 —, saa modsatte den nuværende Forsvarsminister sig dette. Han vilde have det forlænget til mindst 25 Aar fra Aaret 1907.

Jeg tør vel sige, at, skulle vi sige, ³/₄ af dette Tings Medlemmer finde det stridende mod al Fornuft, mod al sund Sans, at man paa ²/₃ af Københavns Periferi tilvejebringer en ret god Sikring mod Overrumpling, gør det altsaa paa den Strækning, hvor den i Øjeblikket faktisk er allersvagest, og samtidig dermed nu vil have fastslaaet, at i 1922, den 31. Marts, formodentlig Kl. 12, nedlægges Forsvarsanlægene paa den Trediedel, hvor der allerede nu er noget og i Øjeblikket forøvrigt det bedste Værn. I Øjeblikket have vi det saaledes, siger jeg, at det bedste jo